

Víla Dúšenka

Strážkyňa hlasu a domova

V jednej malej dedinke žilo dievčatko menom Emka.

Mala krásny, čistý hlas – keď spievala, vtáčiky na strome stíchli, aby ju mohli počúvať.

Spievala doma, v škole aj v kostole, ba aj vtedy keď si uväzovala šnúrky na topánkach. Svet bol pre ňu plný melódií a každá kvetina v záhrade mala svoju vlastnú nôtu.

Jedného dňa v škole sa však všetko zmenilo. Keď Emka začala spievať svoju obľúbenú pieseň o slniečku, spolužiak Jakub sa nahlas zasmial. „Spievaš ako pokazené rádio!“ zaznelo triedou.

Smial sa a ostatné deti sa pridali. Emke zovrelo hrdlo. Jej pesnička sa v tej chvíli schovala hlboko do bruška

a dvere za ňou sa pevne zatvorili.

Ani doma už nespievala.

Keď sa mama pýtala: „Emka, čo sa deje?“
len pokrútila hlavou: „Nemám chuť.“

Raz podvečer sa zatúlala do záhrady.

Sadla si na lavičku, kolená si pritiahla k brade a
potichu plakala.

Bola veľmi smutná.

„Už nikdy nebudem spievať,“ pošepla si pre seba a
ticho bolo také ťažké, že ju to v srdiečku zbolelo.

Pri lavičke bol krík materinej dúšky, ktorý tam kedysi
dávno zasadila babička. Vôňa bylinky sa vznášala vo
vzduchu, hrejivá a sladká.

Priamo pri jej nohách, v malom trse rozkvitnutej
materinej dúšky, sa niečo pohlo.

Z ružovo-fialových kvietkov sa vynorila drobná postava. Bola to víla Dúšenka.

„Čo to je?“ zašepkala Emka.

Pred ňou sa zjavila maličká víla v šatách ako z ružového obláčika.

„Volám sa Dúšenka,“ povedala nežne.

„Strážim hlasy, ktoré stíchli zo smútku.“

Dúšenka podišla k Emke a pohladila ju po líci. Jej dotyk hrial ako letné slnko.

„Prečo je tvoj domov v srdiečku taký tichý, maličká?“ opýtala sa víla hlasom, ktorý znel ako šumenie trávy. Emka len smutne pokrútila hlavou.

„Môj hlas sa stratil. Nieкто ho zamkol,“ vydýchla potichu.

„Vieš, aj bylinky niekedy mlčia.

V zime, keď je chladno, sa schovajú pod sneh. Ale ich vôňa nezmizne – len čaká, kým sa znova prebudí. Takje to aj s твоjím hlasom.“

„Naozaj sa môže vrátiť?“ spýtala sa Emka nesmelo.

„Áno,“ prikývla Dúšenka.

„Len ho musíš pohladkať zvnútra.

Dúšenka odtrhla malú vetvičku materinej dúšky.

„Táto bylinka vie liečiť nielen telo, ale aj ubolenú dušu.

Cítiš tú vôňu?

To je vôňa domova, kde sa nemusíš ničoho báť.

Zhlboka sa nadýchni a povedz si:
Som doma. Som v bezpečí. Môj
hlas patrí svetu.“

Emka si vzala bylinku a privrela oči. Zhlboka sa nadýchlala. Vôňa bola silná a čistá. Cítila, ako sa jej v hrudi rozlieva teplo.

„Skús poslať dych až dolu do bruška, akoby si ním chcela pohladať túto malú rastlinku.“

Dúšenka začala pomaly dýchať spolu s Emkou.

Nádyh – bruško sa zaguľatilo ako balónik.

Výdyh – všetok strach odchádzal preč.

S každým výdychom sa Emka cítila silnejšia.

„Cítiš to?“ usmiala sa víla.

„Tvoj vnútorný pokoj je opäť tvoj. Nikto doň nemôže vstúpiť bez tvojho dovolenia.“

Emka pocítila v hrdle známe šteklenie.

Najprv to bolo len tiché hmkanie, podobné bzukotu včielky.

Potom sa však jej hlas rozletel do koruny orecha.

Spievala o víle, o vôni kvietkov a o odvahe, ktorú v sebe našla.

Jakubov posmech bol zrazu taký malý a nepodstatný, až zmizol úplne.

Zo záhrady sa niesla pieseň, ktorá voňala domovom.

Víla sa usmievala a šepkala:

„Tvoj hlas je dar, Emka. Spievaj nielen pre seba ale aj pre iných.“

Ked' sa Emka vrátila domov, mama ju objala.

„Zase spievaš!“ zvolala s radostou.

A odvtedy, keď bola Emka smutná alebo sa niečoho bála, privoňala si k materinej dúške. Jej srdiečko sa upokojilo a pesnička v nej sa znovu prebudila.

Múdrosť lúky:

Keď tvoj hlas stíchne, nemusíš ho hľadať.
Schoval sa do tvojho srdiečka, kde odpočíva.
A keď bude pripravený, vráti sa späť ako
krásna pesnička.

Skús to aj ty!

Nájdí si materinu dúšku na lúke alebo v
záhradke.
Jemne si k nej privoňaj a na chvíľku zatvor
oči.
Predstav si, že ti vietor nesie tajný odkaz od
víly Dúšenky.

Čo ti asi šepká?

Možno práve toto:

Som odvážny.
Som v bezpečí.
Môj hlas je vzácny.

A ak chceš, môžeš si potom potichúčky
zaspievať svoju obľúbenú pesničku.

Lúčik poznania:

Materina dúška je malá voňavá
pomocníčka.

Pomáha pri kašli, uľahčuje dýchanie a
prináša pokoj do srdiečka.

Víla Dúšenka hovorí, že každý človek má
svoju vlastnú pesničku.
A tá si zaslúži zaznieť do sveta.

